

[Justitsministeren.]

fastsætte paa Forhaand, at den eller den skal have Forpligtelse til at undersøge det og andre ikke; vi kan drøfte Spørgsmaalet, men jeg tror foreløbig, at den Formulering, der er valgt, er den bedste.

Den ærede Ordfører for Venstre kom dernæst ind paa Begrebet Psykopater og gjorde nogle Bemærkninger herom nogenlunde svarende til, hvad han bemærkede om aandssvage, dog med den Forskel, at han syntes at ville diskutere, hvorvidt han selv og jeg var Psykopater, medens han tilsyneladende ikke mente, det burde diskuteres, hvorvidt vi var aandssvage. I det sidste kan jeg give det ærede Medlem fuldkommen Ret, men med Hensyn til det første Punkt kan jeg ikke give ham Ret. Jeg er ganske vist ikke saa absolut sikker som den ærede Ordfører for de Radikale, der efter min Mening burde have nuanceret sine Udtalelser noget mere, end han gjorde, naar han sagde, at efter hans Mening var begge de Herrer ganske uden for Lovens Rammer. Det kan diskuteres; men i hvert Fald, som Loven er formuleret: „Psykopat i højere Grad“, maa jeg absolut bede mig fritaget, og jeg maa ogsaa absolut fritage det ærede 13de tingvalgte Medlem fra at komme i Betragtning. Jeg haaber, det ærede Medlem hermed er tilfreds. Paa den anden Side har jeg netop med Vilje skrevet „Psykopat i højere Grad“ ud fra den Betragtning, som den ærede Ordfører har Ret i, at selve Begrebet Psykopat i al Almindelighed er meget usikkert. Det er ikke alene Justitsministeriet og Rigsadvokaten, der har gjort dette gældende i 1932; det har jeg f. Eks. gjort gældende som Socialminister ved flere Lejligheder. Jeg formoder, at den ærede Ordfører sigtede for Justitsministeriets Vedkommende til hele Diskussionen i Forbindelse med den nye Straffelov, om Psykopatforvaring, Psykopatfængsel o. s. v., men Socialministeriet har været beskæftiget med de samme Problemer, hvor det drejer sig om Hjælp for vanskelige Børn, psykopatisk anlagte Børn. Dengang, altsaa ved Socialreformens Gennemførelse eller omtrent ved den Tid, kom man til mig og sagde: Maa vi ikke faa nogle Børnehjem for psykopatiske Børn, og jeg svarede dertil: Lad os først faa at vide af Lægevidenskaben, saaledes at den gaar ind for det, hvor Kriteriet er for Afgørelsen af, om en Person, et Barn, er Psykopat eller ikke. Dette Kriterium har man ikke, men det betyder ikke, at man ikke i visse Tilfælde kan konstatere, om en Person er Psykopat „i højere Grad“.

Jeg forstod ikke rigtig den ærede Ordfører for Venstre, der opholdt sig saa meget ved Konsekvenserne af denne Lovgivning og udtalte, at det jo saa blot blev til, at de paagældende ikke indgik Ægteskab. Vi kan da ikke baade forbyde dem at gifte sig og at leve ugift. En af Delene maa man tage fat paa, og da det jo er Ægteskabet, man lovgiver om, maa vi se, hvor langt et Forbud mod at indgaa Ægteskab skal gaa.

Det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører for Venstre dernæst rejste, om ikke den anden Ægtefælle i visse Tilfælde ogsaa bør kunne forlange Ægteskabet omstødt, skal jeg være meget villig til at forhandle om i Udvalget. Det er jo klart, hvorfor man her lægger særlig Vægt paa Samfundshensynet. Det er, fordi det drejer sig om at undgaa arvesygt Afkom, og dette er et Spørgsmaal, som i høj Grad maa interessere Samfundet, der i Regelen før eller senere faar meget alvorlige Byrder af det.

Endelig var den ærede Ordfører for Venstre inde paa det samme Spørgsmaal, som frydede det ærede 17de tingvalgte Medlem (C. J. F. Sven), Diskussionen om, hvorvidt det skulde være Retslægeraadet eller Aandssvagenævnet, der skulde spørges i disse Tilfælde. Da jeg nu har beskæftiget mig saa meget med det ærede 13de tingvalgte Medlem, maa jeg maaske henvende disse Bemærkninger til den ærede Ordfører for det konservative Parti.

Naar jeg læser konservative Aviser, hvad jeg gør meget hyppigt, men med meget ringe Udbytte, ser jeg ustandselig Kritik af den nuværende Regering, der ikke meddeler disse stakkels konservative tilstrækkelige Oplysninger i Bemærkningerne til dens Lovforslag. Jeg har altid følt mig hævet over en saadan Kritik, fordi jeg ved, at jeg skriver meget udførlige Bemærkninger til mine Lovforslag, og i Dag hører jeg nu ogsaa den konservative Ordfører beklage sig over, at jeg giver alt for mange Oplysninger, ligefrem giver ham Oplysninger om, hvorledes de to Ministerier indbyrdes har diskuteret rent sagligt, hvorvidt Aandssvagenævnet eller Retslægeraadet skal have Fortrin. Den ærede Ordfører ser i denne særlige Hensyntagen til Rigsdagen i Almindelighed, Det konservative Folkeparti i Særdeleshed, et Udtryk for Malice fra min Side. Jeg kan fritages for Beskyldning for nogen Art af Malice i den Henseende. Forholdet er følgende — og nu skal jeg oplyse endnu mere, end Bemærkningerne har oplyst:

Socialministeriet, som jo har nedsat dette særlige Aandssvagenævn, har, vel ret naturligt paa Grund af sit Kendskab til